

Móser Zoltán

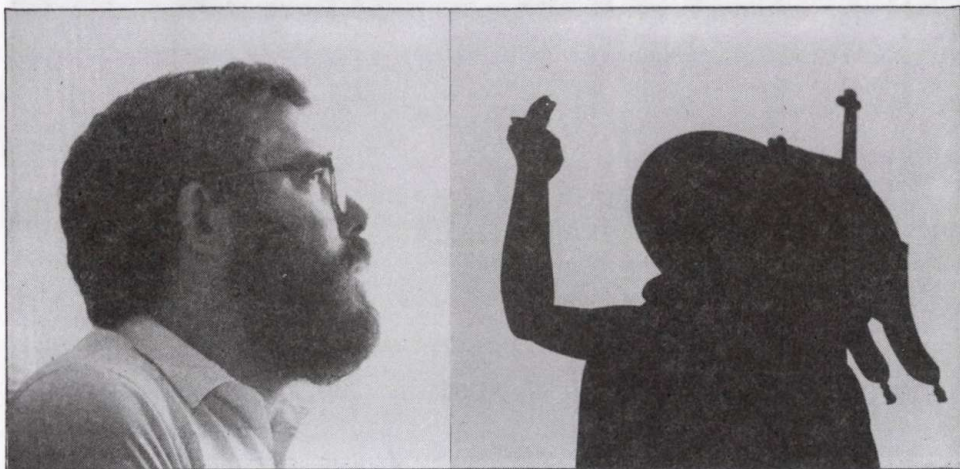
Itt és ott

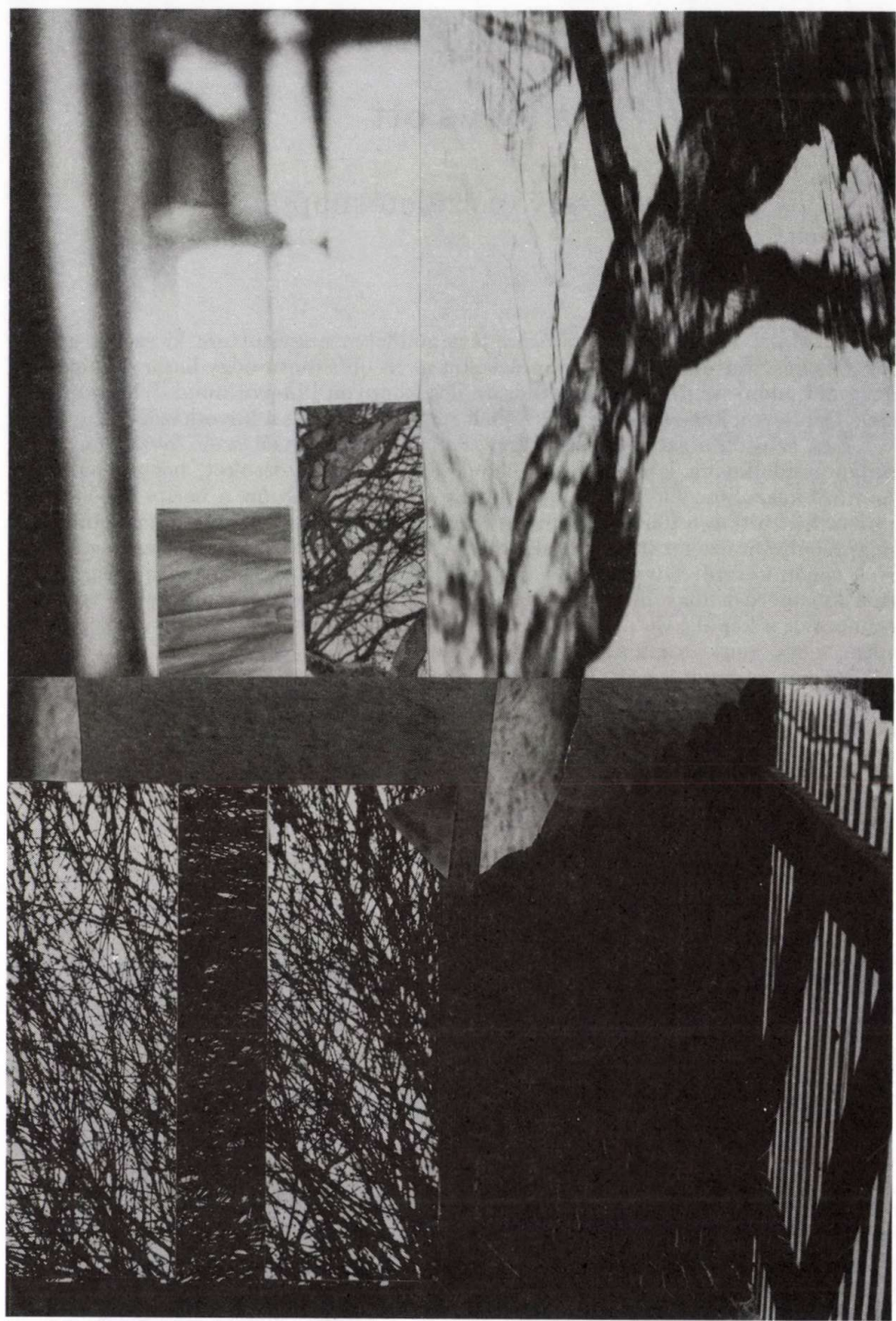
Baka István születésnapjára

Baka István 50. születésnapjára gondolva nagyítottam ki ezeket a képeket és készítettem ezeket a montázsokat az itt olvasható négy korai vers mellé. Hogy mit jelent az *itt* és az *ott*, valószínűleg könnyen kiderül majd. S hogy miért ezek, és miért a kézírásos versek, annak rövid előzménye a következő.

Egy, szintén a születésnapra tervezett, Baka Istvánról szóló fotóalbum címlapján gondolkodva kértem Baka Tündétől kézíratos verseket, hogy abból egy montázs készüljön. Öt verset kaptam. Egyet felhasználtam a borító képéhez, s amikor készültem a többit elrakni egy dossziéba, fölillant bennem: mi volna, ha megpróbálnám ezeket illusztrálni? Méghozzá úgy, hogy az akkor, vagyis a 70-es évek elején készült felvételeimet használnám ott fel. Számomra is meglepő volt az a felismerés, hogy mennyire egyeztek hangulatukban: szomorúak a versek, szomorúak a képek. De aki emlékszik még ezekre az évekre, és a pályakezdéseinkre, tudja, hogy annak alighanem hű tükre.

Ennyit röviden az itt látható képekről, amelyeket kérem, úgy nézzenek, mintha egy albumot lapoznának. S ez talán megfelel Baka Pista akaratának is: „... néha lapozz föl engem és leszek”.

Sovány vízeiből

Sovány vízeiből bokrok arcát
nem issza már az ég,
kék hűvösségre zöld viharást
most váltott át a rét.

A lombrések üres szemében
fekettség mered,
s a fűvek a kenyér-sötétben
próbálják élüket.

Szép arcod emlékként sugárait,
hiába vagy velem,
csak az lehetse már, aki voltál,
élőnek jeltelen.

Mint zöld beszédet elfelejtve
a lomb ring hangtalan,
s már nem mondhat többet magáról,
csak azt, hogy árnya van.

70. augusztus 22

Baty

SZAKADJ, MAGDOLNA-ZÁPOR

Szakadj, Magdolna-zápor
szoknyáiddal suhogva,
akáta-Jézus Krisztus
lálát fűröszd zokogva!

Verejtékező vállán
terülj szét csapzott hajjal!
Orcádha szökhé véréd
pírja Nagypéntek-hajnal.

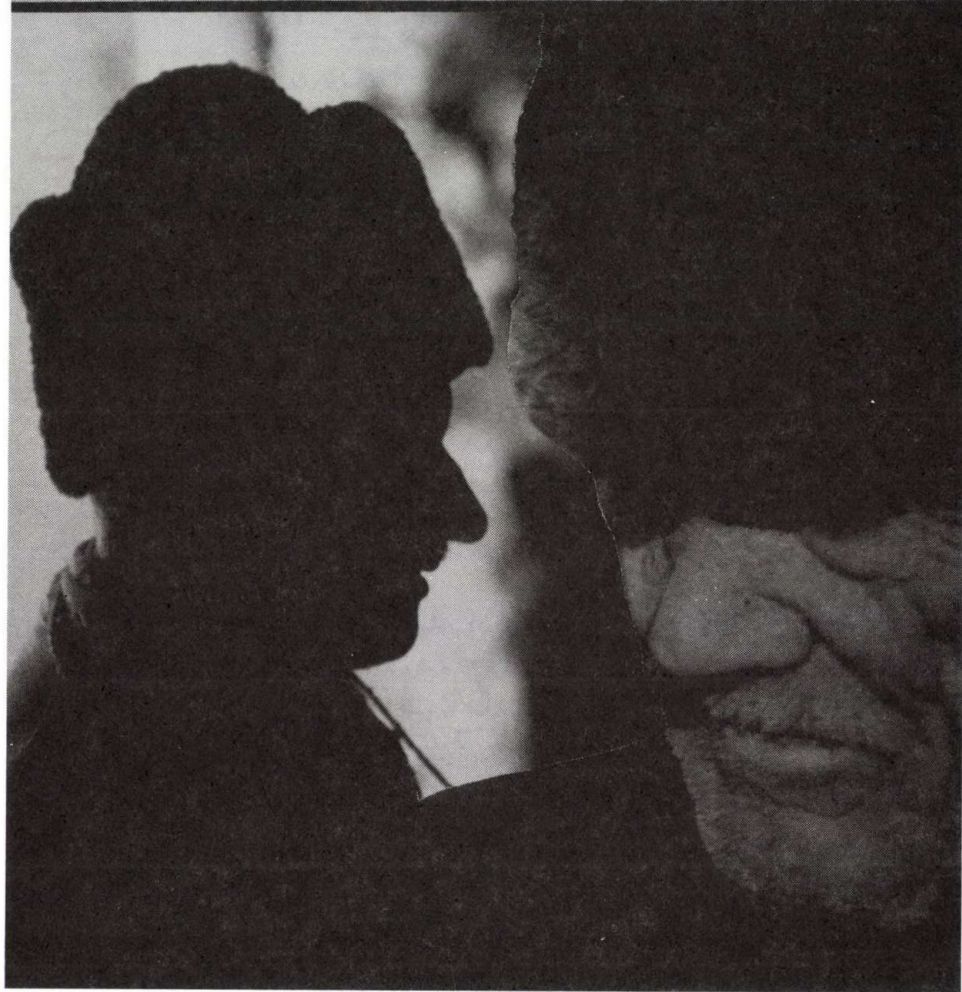
Zuhogj - ha ily hatalmas,
csodát tehet a kezed,
s Krisztus-sebek fakadnak
a meggyfák lombjain.

Nézem - s most dőltenek rá:
miből élek, várfak.
Magdolna, drága tested
itassa át ruhámat!

Szakadj, Magdolna-zápor
szoknyáiddal suhogva,
mint egykor Őt, fűrösz meg
és borzass el zokogva!

73 XI. 7-11

Balogh István

②

Vörösmarty

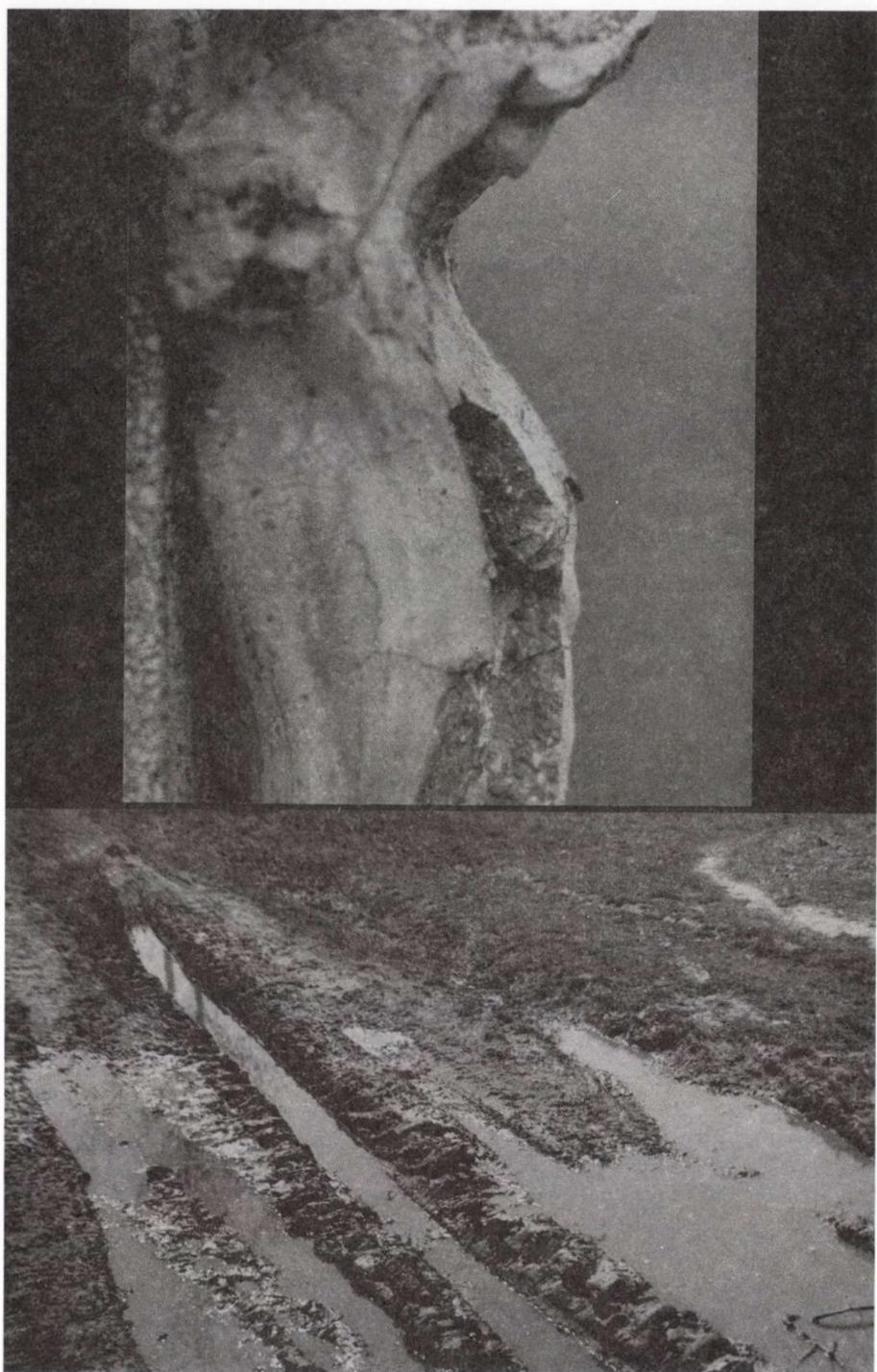
A verjes történetéből kezdve.
Már nevezdék napja ünnepeket
s nérem, az úton hogy vonulnak
szürkületi fahalt parancok.

Hogy hozzámenjünk az angyalok!
Elerőtlenedtek a fák.
Ó, erdők, fák, falvak ki parancsolt
virágban állatok tovább?

Dering a kút rőcsés vize:
garasra vészt unalom.
Nérek rá, mint a szemre,
melyen még csúsznak dalom.

És megrázzák az eget néirke
szereklátás fellegek...
Hogy hozzámenjünk Magyaromág!
Erdők, fák, falvak, emberek.

72. március.

Baka István

ITT

Itt minden gyom örül a dőlnek,
hogy nem kell másra vetnie
parányi árnyát. E vidéknek
holtan se lennék semmije.

Minden bokor magának térdel,
esdies az istentől esőt,
s ha kiüld - kuszogatja a tócsák
ezüstfillereit a föld.

S azt is tudom, mindegy e tájnak,
leszek vagy nem leszek jelen;
csepegő arcáról a légy:
elröppen emlékezésem.

Csontjaimmá szikkadt magányom
nem mállik szét soha e földben,
a kiürült jövőbe lépek
mégis, hogy borsómmal betöltszem.